

การเงียบไม่ใช่วิธีที่ดีนะ คนเราต้องสื่อสารกัน
ต้องพูดคุยกันให้มาก จะได้เข้าใจกัน

รุจนาถอนหายใจหนักๆ มองผ่านหน้าต่างเห็นฝนกำลังตกพรำๆ
หยดน้ำเกาะพราวที่หน้าต่าง มือจับหลอดคนกาแฟเย็นอย่างคนเหม่อลอย

นอกจากอากาศจะไม่ดีแล้ว อารมณ์ของหญิงสาวก็หมองมัวเหมือนเมฆ
สีเทาซึ่งกำลังปกคลุมท้องฟ้าในขณะนี้อีกด้วย

"เฮ้อ" ระบายลมหายใจหนักๆ ยกมือเท้าค้าง เหลือบมองนาฬิกาแขวน
ผนังของร้านเห็นมันบอกเวลาสองทุ่มแล้ว ยังไม่มีวี่แววว่าฝนจะหยุดตก
เสียที แถมคนที่เธอนัดก็ยังไม่โผล่หน้ามาให้เห็น ความกระวนกระวายใจทำให้
สีหน้าสาวผิวสองสีไม่สู้ดีนัก กาแฟของโปรดไม่อร่อยไปโดยปริยาย

ประตูกระจกถูกเปิดออกพร้อมกับการมาของผู้หญิงร่างอวบ ลดรัมที่
เปียกโชกลงในแนวตั้งกับพื้น มองซ้ายมองขวาก่อนจะหาที่วาง ตามด้วย
กวาดตาดหาเป้าหมาย

รุจนามองนิ่งๆ คลายใจลงนิดหนึ่งที่คนเป็นเพื่อนเดินทางมาถึง แต่จะ
ริมฝีปากกับหลอด โดยไม่ละสายตาไปจากคนที่กำลังเดินไปสั่งเครื่องดื่มที่
เคาน์เตอร์ พร้อมขมมเคັกใส่ถาด ยกมันมาวางบนโต๊ะฝั่งตรงข้ามเธอ

"มาถึงก็กินเลยนะ" รุจนาทำหน้าอง้ง้า ชัดใจที่เพื่อนมาสาย ทั้งที่กำซั

ไปแล้วว่ามีเรื่องกลุ่มใจ กลับยังมาซ้ำ ไม่ได้รู้เลยหรืออย่างไร ยามคนกลุ่มใจ เวลาจะเดินผ่านไปซ้ำกว่าปกติ

"แน่นอน ฉันต้องฝ่าฝืนมาตั้งไกล เสียพลังงานไปตั้งเยอะ ต้องหาอะไร มาเติมหน่อยสิ"

"จะกินอะไรก็กินไปนะยัยดาว หูก็ฟังฉันไปด้วยแล้วกัน"

ดาริกาพยักหน้า มือกับสายตาสนใจของกินมากกว่า รุจนาสายหน้ากับการหวังกินของอีกฝ่าย

"ฉันสอบข้อเขียนของแอร์โฮสเตสผ่านแล้วนะ"

"แล้ว..." ไม่มีท่าที่ตื่นเต้นจากดาริกา

"แล้วฉันต้องไปสอบสัมภาษณ์ ถ้าผ่านก็สอบว่ายน้ำต่อเลย"

"ก็ไปสอบสิ" ดาริกาดักคิ้วช็อกโกแลตเข้าปาก ไม่ได้สนใจความทุกข์ร้อนของเพื่อนแม่แต่น้อย

"นี่ดาว ถ้าฉันว่ายน้ำเก่งก็ไม่ต้องเรียกดาวออกมานั่งคิดหรือว่าจะทำ ยังไง"

"ทำอย่างกับจะผ่านสัมภาษณ์อย่างนั้นแหละ"

"ดาว" รุจนาคาดเสียงเข้ม

"เออ จริงสิ ถือว่าเป็นการเตรียมตัวไว้ก่อนนะ แล้วจะทำไงอะ"

ถามกลับ เริ่มมีความรู้สึกห่วยเหวเพื่อนขึ้นมาบ้าง รายนี้ว่ายน้ำไม่เป็นเลย ด้วยซ้ำ "แต่ก่อนหน้าจะสอบก็เห็นไปฝึกว่ายน้ำมาบ้างแล้วนี่นา" ดาริกานึกขึ้นได้ว่าก่อนหน้ารุจนาก็ลากเธอไปว่ายน้ำบ้าง เว้นไปช่วงหนึ่งเพราะต้องไป รุนวยกับการสอบปริญญาโท นึกว่าเพื่อนจะฝึกเองจนว่ายน้ำได้แล้วเสียอีก

"ก็ฝึกคนเดียวจะเป็นได้ยังไงเล่า"

"แล้วทำไมไม่ให้ครูสอน" ก่อนหน้านี้มีเวลาตั้งเยอะ ไม่รู้รุจนาใช้ทำอะไร

"ก็มันไม่ว่างนี่นา ฉันก็ต้องทำงานเหมือนกันนะ" ปัจจุบันรุจนาเป็น ประชาสัมพันธ์ที่ต้องทำงานเหมือนคนอื่น แต่ก็ไม่ได้ทิ้งความฝันในการเป็นแอร์โฮสเตส เนื่องจากนิสัยที่ชอบเดินทางของหญิงสาวนั่นเอง

"แล้วตอนนี้ว่างแล้วหรือไง"

"ไม่ว่างก็ต้องว่างสิ" รุจนาตอบเสียงขึ้นจมูก

"แล้วจะให้ฉันช่วยอะไรละ" ดาริกาตักเค้กเข้าปาก ไม่เข้าใจว่าทำไมรุจนาถึงเรียกตนมาพบในวันฝนตกนี้ด้วย

"ก็ช่วยสอนให้ฉันว่ายน้ำได้ไง ในฐานะที่เธอเป็นนักกีฬาเหรียญทอง" แกร์ริก!

เสียงล้อมกระทบจานกระเบื้องดังฝ่าเสียงฝนที่กระทบดินไม่ขาดสาย ดาริกาใช้ดวงตาเท่าเม็ดกวยจี๋มองเพื่อนอย่างแข็งๆ

"เหรียญทองกีฬาสี่ตอนประถมนะเธอ คงช่วยอะไรเธอได้หรอกยกยวน"

"อย่างน้อยก็ว่ายน้ำเป็น ถึงจะสอนไม่ได้เรื่องก็ตาม แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีคนสอน" รุจนาพูดตรงเหมือนไม่ได้กำลังขอความช่วยเหลืออยู่

"พูดอย่างนี้กลับบ้านดีกว่า" ปากบอกว่าจะกลับ แต่มือยังร่วนวายกับการกินอยู่

"กลับได้ก็กลับเลย ฝนตก รถเธอก็เสีย ยังไงต้องกลับกับฉันอยู่ดี" รุจนาดูดกกาแพะแข็งๆ

"เฮอะ ยอมก็ได้ แต่ฉันสอนไม่เก่งจริงๆ ด้วย แล้วอย่างนี้จะสอนนาวายได้หรือเปล่า มีเวลาเท่าไรนะ"

"สองอาทิตย์มั้ง จนกว่าจะรู้ผลสอบสัมภาษณ์นั่นแหละ" ตอบอ้อมแถม

"สองอาทิตย์เธอ ถ้าอย่างนั้นเตรียมตัวสอบตกได้เลย สอนไม่ทันหรอก" ดาริกาบอกให้เพื่อนทำใจ

"ยัยดาว พูดอย่างนี้มากันเลยดีกว่า" รุจนาค้อนแล้วค้อนอีก "เรียกออกมาทีจะให้ช่วยนะ"

"อืม...ช่วยเธอ" ดาริกาถลอกตาขึ้นฟ้า พยายามคิดหาทางออกให้เพื่อน จะให้สอนเองไม่มีทางสำเร็จ รายนี้เห็นภายนอกเหมือนหัวอ่อนจริงๆ แล้วชอบเถียงเป็นที่สุด ไม่อย่างนั้นคงว่ายเป็นไปนานแล้ว อย่างนี้ต้องเจอครูโหดๆ แล้วหน้าเข้มๆ ผิวคร้ามแดดของใครบางคนก็ลอยเข้ามาในหัวสมอง

ดารีกา แถมตัวยังโตดูโตๆ แบบนี้น่าจะจัดการกับคนหัวดีได้ไม่ยาก เพราะตัวเองก็โตมาแล้ว

"เอาอย่างนี้ไหม ให้ลูกพี่ลูกน้องฉันมาสอนให้ รับรองเป็นแน่ๆ เพราะรายนี้ชอบดำน้ามาก แถมโหดที่สุดปราบเธอได้แน่นอน"

"ไม่ต้องถึงขั้นปราบ เอาแค่สอนฉันให้ได้ก็พอ" รุจนาเถียงอย่างคนไม่ยอมแพ้

ดารีกาถอนหายใจหนักๆ ยังไม่ทันเริ่มก็เถียงแล้ว เช่นนี้จะไม่ให้เสนอจอมโหดอย่างเขาได้อย่างไร

"แค่สอนใช้ไหม ได้ รับรองงานนี้เป็นแน่นอน" ดารีกายิ้มเจ้าเล่ห์ ทำตาวีบับแบบคนเจ้าแผนการ งานนี้ว่าอย่าไม่น่าเป็นไม่รู้จะพูดอย่างไรแล้ว

รุจนายากจะบ้าตายคาสระว่ายน้ำตรงส่วนที่ลึกเท่าเอวให้ได้ มองต้นเหตุแห่งความตกใจที่กำลังเดินมาวางของที่โต๊ะริมสระ ถ้าผู้ชายร่างสูงที่เดินอยู่ข้างดารีกาไม่ใช่รุ่นพี่ที่เธอเคยปลื้มสมัยเรียนมัธยมก็คงไม่ทำให้เธอตกค้างได้ขนาดนี้

"พี่ตีว" รุจนารางอย่างไม่เชื่อสายตาที่อยู่หลังแว่นกันน้ำ อยากจะดำน้ำหายไปโน่นสระให้รู้แล้วรู้รอด เพราะผู้ชายคนนี้เรียกได้ว่าเป็นผู้ชายในฝันของตนเลยก็ว่าได้ หลังจากเรียนจบ ต่างคนต่างแยกไปดำเนินชีวิตกัน ไม่คิดว่าจะได้เจอกันอีก แถมเกี่ยวดองกับเพื่อนชนิดที่ใกล้มากจนไม่น่าเชื่อ

"เฮ้อๆ อ้าปากค้างไปเลย ใจ เห็นหน้าลูกพี่ลูกน้องฉันแล้วตกตะลึงไปเลยหรือไง" ดารีกาซึ่งไม่รู้ลึกลงน้ำตั้งแต่เมื่อไรว่ายมาหยุดข้างๆ เพื่อน บัญหน้าไปทางผู้ชายที่กำลังกระโดดลงน้ำ

"ก็น่าตะลึงอยู่หรอก นั่นมันรุ่นพี่ที่โรงเรียนฉันเลยนะยัยดาว" รุจนากะซิบ เกรงว่าชายหนุ่มจะได้ยิน ทั้งที่คนในสระว่ายน้ำของหมู่บ้านนั้นมีมาก แถมยังมีเด็กๆ ส่งเสียงดัง ไม่มีทางจะได้ยินแน่นอน

"อ้าวเหออ ไม่คิดเลยนะว่าโลกจะกลม แต่ได้ข่าวว่าพี่ตีวเหี้ยตอนเรียน

บ๊อบมากมาย ไม่ใช่เธอ แต่สาวๆ ไม่กล้ารู้มเพราะว่าหน้าโหด" ดาริกาหัวเราะ คิกคัก เหล่มองเพื่อน อยากรู้ว่าเป็นหนึ่งในสาวๆ ที่กรี๊ดพี่ชายตัวเองหรือเปล่า

"ไม่ต้องมาทำหน้าอย่างนั้นเลย มันเป็นอดีตไปแล้วะ" รุจนาสูดน้ำ ใส่दारिका ฝ่ายนั้นชอบใจ ก็ไอ้ที่รุจนาพูดมันหมายความว่าเคยปล้ำมดวิษ เหมือนกัน

ยังไม่ทันได้พูดจาอะไรให้มาก ความหนุ่มหน้าดุก็พาตัวเองลงสระ ใส่แว่นกันน้ำ ปรับให้มันพอดีก่อนจะหันซ้ายมามอง

"ดาว" เสียงหุ้มปนแข็งอย่างคนมีอำนาจดั่งฝ่าอากาศ ทำเอารุจนา สะดุ้งเฮือก

"พี่ดีวทางนี้" ดาริกาโบกมือเรียกชายหนุ่ม

ไม่รู้รุจนาคิดไปเองหรือเปล่าที่เห็นชายหนุ่มชะงักไปเล็กน้อย พร้อมกับ มุมปากหยักกระตุก หากเธอไม่สามารถเห็นแววตาหลังแว่นกันน้ำสีดำนั้นได้ ว่ากำลังรู้สึกอะไรอยู่

"พี่ดีว นี่ไงเพื่อนดาวชื่อเขา ที่จะให้มาสอนว่ายน้ำแบบเร่งด่วน" ดาริกา ชี้รุจนา แนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน

"ลั่วดีคะ" รุจนาพูดได้เท่านี้จริงๆ มือไม้เกิดอาการสั่น ภาพวันที่เห็น เขาเล่นบาสเก็ตบอลในสนามของโรงเรียนฉายชัด และอีกหลายกีฬาที่เธอมักจะเห็นเขาเล่นประจำ

"ครับ เรียกพี่ว่าพี่ดีวก็ได้ พร้อมจะเจอกับบทโหดของพี่หรือยังครับ" ดวิษยิ้มบางๆ ทำให้หน้าเข้มลดความดุลง เขารู้จากดาริกาเรื่องที่เพื่อนของเธอ อยากให้เขาสอนว่ายน้ำให้ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เห็นว่าได้ออกกำลังกายด้วย แถมอากาศยังร้อนจนน่ากระโดดน้ำขนาดนี้ ไม่ตอบตกลงได้อย่างไร

"ค่ะพี่ดีว หวังว่าคงจะไม่โหดจนหาฝ่อนะคะ" รุจนาทำหน้าเหยาๆ ไม่กล้าสบตา ขนาดมีเลนส์กันกลางยังเป็นถึงขนาดนี้ ถ้าสบตากันตรงๆ ไม่รู้ว่าตัวเอง จะออกอาการเช่นไร พยายามทำตัวให้ปกติมากที่สุด

"พี่ดีวไม่โหดหรอก แค่นี้ ขี้บ่น ใจแข็ง แล้วก็จะอะไรอีกน้าา" ดาริกา

ทำหน้านี้

"ไม่ต้องแล้วดาว พุดแต่ละอย่างดีๆ ทั้งนั้น ว่าแต่หน้าบอกว่าน่าจะเรียนว่ายน้ำไว้ไปสอบเออร์ไฮสเตรส" ดวิชส่งคำถามมาให้

"คะ นาสอบข้อเขียนผ่านแล้ว กำลังรอสอบสัมภาษณ์ แล้วก็สอบว่ายน้ำต่อคะ"

"พี่เพิ่งรู้ว่าเออร์ไฮสเตรสมีสอบว่ายน้ำด้วย" เป็นความรู้สึกใหม่เลยก็ว่าได้จริงๆ เขาไม่ได้โหดอย่างที่ใครชอบมอง พอรู้ว่าเพื่อนของลูกพี่ลูกน้องอยากเรียนว่ายน้ำด้วยเหตุผลนี้จึงตอบตกลง อย่างน้อยก็ช่วยทำให้ความฝันของคนคนหนึ่งเป็นจริง

"แล้วแต่สายการบินคะ พอดีที่นาไปสมัครมีสอบ" รุณายังไม่กล้าสบตา ดวิช เธอพยายามมองไปทางใบหูเขา ใครจะนึกว่าจะได้ใกล้ชิดอดีตรุ่นพี่ที่เธอเคยปลื้ม

หลังจากเวลาผ่านไปหลายปีตั้งแต่ชายหนุ่มเรียนจบ เธอก็ไม่ได้พบกับ ดวิชอีกเลย น่าแปลก พอเจอกันอีกที หัวใจกลับเต้นแรงมากกว่าเดิม

"แล้วต้องว่ายน้ำก็เมตรครึ่ง" ถามรายละเอียดจะได้รู้ว่าตัวเองต้องทำอะไรบ้าง ระหว่างนั้นก็แนะนำให้ร่างกายปรับสภาพ

"ห้าสิบเมตรคะ ยี่สิบห้าเมตรแรกจะให้อุ่นฟรีสไตล์ พอแตะขอบสระก็ให้อุ่นกลับอีกยี่สิบห้าเมตรด้วยทำอะไรก็ได้ กรรมการจะคอยดูว่าผ่านหรือเปล่า"

"อืม...ห้าสิบเมตรนี่ไม่ใช่ง่าย ๆ เลยนะ" ดวิชตอบ ทำเอาคนว่ายน้ำไม่แข็งหน้าเสียว

"เธอคะ"

"แต่มันก็ไม่ยากเกินความสามารถของคนที่สอบผ่านข้อเขียนจากหลายร้อยหลายพันคนไม่ใช่หรือ เพราะฉะนั้นแค่ว่ายน้ำไม่ยากเกินไปหรอกครับ" ดวิชให้กำลังใจพร้อมรอยยิ้มพราย นั่นทำให้คนมองหัวใจเต้นไม่เป็นจังหวะขนาดอยู่ในน้ำเย็นๆ ยังรู้สึกเลยว่าร่างกายอุ่นขึ้น พร้อมกับใจที่พองฟูดับอก

ความพยายามมาจากไหนไม่รู้ รู้เพียงว่าไม่ใช่เรื่องยากถึงขนาดทำไม่ได้

"ค่ะ" รุจนายิ้มกว้าง สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เรียกกำลังใจให้ตัวเอง

ดาริกาสังเกตเห็นปฏิกิริยาของเพื่อน ไม่แปลกใจเลยถ้าจะบอกว่ารายนี้เคยปลื้มดิวซ์ แสดงออกชัดเจนขนาดนี้ แต่พี่ชายเธอนี่สิ ทำไม่ถึงใจดีผิดปกติ แถมยิ้มบ่อยกว่าตอนคุยกับเธอก็อีก

...หรือจะรู้ว่าย้ายมาคือรุ่นน้องที่โรงเรียน แสดงว่าจำได้ เอ...หรือว่าไม่ได้หว่า เพราะถ้าจำได้คงทักไปแล้ว... ดาริกาไม่แน่ใจ

"เริ่มเรียนเลยดีกว่า จะได้ไม่เสียเวลา" ดิวซ์กระแอม ยึดตัวตรง บั่นหน้าให้หนึ่ง หว่าแอบลอบมองหน้าหญิงสาวที่ซัดแล้วซัดอีก แบบนี้ยิ่งน่าเกลียดเข้าไปใหญ่ "เอาละครับ เดี่ยวพี่ขอคูนาว่ายก่อนนะว่าว่ายได้แค่ไหน" ดิวซ์กระแอมในลำคอ กลบกลิ่นไม่ให้อะไรบางอย่างหลุดไปกับกิริยาของตน

"เอ่อ...ค่ะ" รุจนาพยักหน้า เกาะขอบสระแน่น ไม่รู้จะเริ่มจากตรงไหนก่อน มองซ้ายมองขวาเห็นคนที่มาใช้บริการสระว่ายน้ำกำลังเล่นอย่างสนุกสนาน ส่วนมากจะว่ายน้ำตามแนวขวาง ส่วนพวกเธออยู่ตรงริมสระซึ่งถ้าพุ่งตรงไปก็จะ เป็นแนวยาว เห็นอริยาบถของแต่ละคนก็สะท้อนใจ แม้แต่เด็กตัวเล็กๆ ยังว่ายน้ำเก่งกว่าเธอเลย น่าขายหน้าชะมัด

"ว่ายน้ำแนวขวางดีกว่าพี่ดิว ไม่อย่างนั้นยัยนาหมดลมหายใจแน่ๆ รายนี้ยังไม่รู้วิธีหายใจเลย" ดาริกาเสนอ เห็นเพื่อนทำหน้าที่ซัดก็อดหวังไม่ได้ ขนาดสอนไปครั้งที่แล้วยังว่ายน้ำได้แค่ลูกหมาตกน้ำ ดูดีขึ้นมานิดตรงที่เกือบจะทำได้ ทำฟรีสไตล์ถ้าไม่เอาแต่เถียงเธอ "อ้อ ระวังด้วยนะคะ นาเขาเป็นพวกชอบเถียง"

"ดาว เดี่ยวเถอะ ไม่คุยด้วยแล้ว หมั่นไส้" รุจนาค้อนเพื่อนก่อนจะว่ายน้ำไปทางด้านข้าง กลบความเขินอายที่กำลังทำให้เธอควบคุมตัวเองไม่ได้

ดิวซ์มองตามรุจนา สังเกตการว่ายน้ำของเธอ เห็นว่าลอยตัวพอได้ คงไม่ยากเกินความสามารถเขาเท่าไร

ที่สำคัญพอได้เจอหน้าเธอทำให้เขาอารมณ์ดีอย่างประหลาด...

"โหด" รุจนาไม่สามารถพูดอะไรได้นอกจากคำนี้ เวลาชั่วโมงครึ่งของการอยู่ในสระว่ายน้ำมันช่างแสนยาวนาน ถ้าเป็นการแช่น้ำเล่นๆ คงไม่มีปัญหาอะไร แต่นี่เป็นการเรียนว่ายน้ำที่เธอไม่เคยเรียนมาก่อน

ตั้งแต่จมน้ำตอนอนุบาลเธอไม่ยอมเรียนว่ายน้ำอีกเลย กลัวทุกอย่าง ถ้าเล่นน้ำก็จะอยู่แต่ที่ตื้นๆ เท่านั้น พอต้องมาเรียนว่ายน้ำกับครูหน้าเข้ม แถมยังดุให้เธอออกอาการกลัวอีกต่างหาก

ระหว่างที่เธอรว่ายน้ำ จะมีดิวิซคอยดูแลไม่ห่าง บางทีก็ว่ายน้ำตามมาเพื่อดูการว่ายน้ำของตน หลังจากนั้นจะบอกว่าเธอว่ายน้ำผิดอย่างไรบ้าง

'ทำตัวให้ตรงสิ นางอตัวอย่างนั้นทำให้ตัวจมลงเรื่อยๆ เขี่ยดแขนให้ตรง ขาด้วยครีบ ทำอย่างนี้ให้ดูสักสิบรอบ หรือจนกว่าพี่จะพอใจแล้วกัน'

สิบรอบผ่านไป ทุกอย่างดีขึ้น แต่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจของดิวิซ นั่นทำให้เธอต้องว่ายน้ำกลับไปกลับมาตามแนวขวางของสระไปเรื่อยๆ

'ก็ดีขึ้นนะ แต่ยังไม่ดีที่สุดเท่าที่ตัวเอง เอาอย่างนี้ ว่ายน้ำไปเรื่อยๆ แล้วก็ทำตามพี่บอก พรุ่งนี้จะมาสอนการงายหน้าหายใจ'

'แต่ناهاเหนื่อยแล้วนะคะ' รุจนาแย้ง

'ว่ายน้ำก็ต้องเหนื่อยสิ ไม่ใช่ยืนอยู่เฉยๆ เพราะฉะนั้นไม่ควรจะบ่นนะครีบ เพราะมันจะเสียเวลาเปล่า' นั่นเป็นสิ่งที่รุจนาได้รับ ไม่มีความสงสารหรือเห็นใจ

จบการสอนในวันแรก รุจนาแทบจะหมดแรง เดินออกมาจากห้องแต่งตัวกับดาริกา บ่นพึมพำแต่คำว่าโหด ความปลื้มลดลงไปเกือบครึ่ง เหลือเพียงอารมณ์หวาดๆ สวมรองเท้า ก้าวออกจากส่วนที่เป็นสระน้ำ สะพายกระเป๋า ทำหน้าแข็ง รู้สึกว่ากล้ามเนื้อในร่างกายมันตึงๆ กว่าจะขยับได้แต่ละทีมันทั้งปวดทั้งล้า พรุ่งนี้ต้องระบมแน่นอน

"เป็นไงล่ะพี่ดิวิ ไม่ใช่แค่หน้าโหด นิสัยยังโหดด้วยนะ ไม่อย่างนั้นไม่สามารถคุมคนงานได้หมดทั้งโรงงานหรอก ระดับผู้จัดการโรงงานมาเองเลยนะ" ดาริกาอวด ภูมิใจกับลูกพี่ลูกน้องคนนี้พอควร

"ตำแหน่งยิ่งใหญ่" ก้าวมาถึงส่วนลือขบี่ของสโมสร เห็นดิวซ์นั่งรออยู่ที่ชุดโซฟา ผมที่เริ่มหมดปรกหน้าผากทำให้รุจนาเห็นใบหน้าที่แท้จริงของชายหนุ่ม แต่ตอนนี้ไม่มีอารมณ์ที่ใจจะเต้นแรง อีกอย่างตอนนี้กระเพาะทำงานหนักมากกว่า เพราะมันบีบรัด ส่งเสียงประท้วงว่ากำลังหิวมากถึงมากที่สุด ถ้าไม่หาอะไรใส่ท้องลงไป คราวนี้อาจจะหมดแรงได้จริงๆ

"พีดีวรอนานไหม" ดาริกาถาม

"ไม่นาน แต่เกือบครึ่งชั่วโมง" ตอบรับหน้าหนึ่งๆ ลูกขึ้นยืนเติมความสูงหยิบกระเป๋ายัดขึ้นสะพาย

"โห...รอนิดรอน้อยก็ไม่ได้ ดาวอาบน้ำแบบนี้ประจำ แคนนี่ก็เร็วแล้วนะ"

"เธอ..." ไม่ใช่คำตอบรับจากดิวซ์ แต่เป็นสาวผมยาวข้างตัว

"เห็นไหม นายยังไม่เห็นด้วยเลย ห้องน้ำสาธารณะอาบให้เร็วที่สุดก็ได้ ค่อยไปอาบที่บ้าน มีคนอื่นต้องใช้เยอะเยอะ" ประชดเล็กน้อยเป็นการสั่งสอนไปในตัว

ดาริกาไม่ยอมแพ้ เริ่มเถียงดิวซ์ไปมา แต่ก็เจอโต้กลับตลอด ทำเอาคนหิวหัวเราะเบาๆ ใครจะคิดว่าผู้ชายท่าทางคุณนี้จะปากไว สมองคิดหาคำต่างๆ พูดกลับไปจนดาริกาต้องยอมแพ้ เป็นอีกมุมหนึ่งที่เธอไม่เคยเห็น

"จะเถียงกันอีกนานไหมพีดีว" ดาริกาแหงนไสรระหว่างก้าวไปทางด้านหน้าสโมสร

"พีดีต้องถามว่าดาวจะเถียงกับพีอีกนานไหมต่างหาก นาดูแลเพื่อนตัวเองด้วยนะ อย่าให้กัดคนอื่นแบบนี้" จากตอนแรกที่คุยน้าเสียงเป็นทางการ ตอนนี้เขาสามารถเรียกชื่อเธอได้สนิทมากขึ้น ดวงตาของเขาเป็นประกาย ยามแลสบกับนัยน์ตาคู่สวยของรุจนา ทำเอาหญิงสาวหนึ่งไปเล็กน้อยก่อนจะตอบ

"น่าจะระวังล่ะ" หัวเราะคิกคัก ไม่เข้าข้างเพื่อนตัวเองเลย "แต่ตอนนี้ค่าแล้ว กลับบ้านกันดีกว่าล่ะ" พูดพลางยกนาฬิกาข้อมือ เห็นมันบอกเวลาหนึ่งทุ่ม เลยเวลาอาหารเย็นตามปกติ อีกอย่างถ้าอยู่นานกว่านี้ใจเธอคงล้าสน

เต็มไปด้วยอารมณ์หลากหลาย เพราะเมื่อครูได้เห็นสายตาของเขาโดยไม่มีอะไรปิดบังก็รู้ว่าตัวเองยังอ่อนไหวกับการมองของเขา

"อย่าเพิ่งกลับเลย พี่หิว ไปหาอะไรกินดีกว่า น่าต้องกลับไปกินข้าวที่บ้านหรือเปล่า" ดวิชรีบชวนราวกับว่าถ้าช้ากว่านี้อีกรจนาจะหายไป ดาริกาเลิกคิ้ว มองพี่ชายแบบแปลกๆ

"ไม่รีบค่ะ"

นั่นเป็นเหมือนคำตกลงของรจนา ดังนั้นอีกยี่สิบนาทีต่อมาทั้งหมดจึงอยู่ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตซึ่งมีร้านอาหารชนิดต่างๆ ให้เลือก ดวิชตัดสินใจเลือกร้านที่มีอาหารให้เลือกหลายชนิด เปิดเมนูซึ่งมีมากจนเลือกกันไม่ถูก

"พี่ดิ่วสั่งดีกว่า รายนี้เขาถนัดเรื่องสั่ง" ดาริกายินให้เป็นที่หน้าพี่ชายหนุ่มคนเดียว ยังไม่วายแหวะลูกพี่ลูกน้อง

"ส่วนดาวถนัดเรื่องกิน จะบอกพี่อย่างนั้นใช่ไหม" ดวิชเอ่ยขึ้นระหว่างเปิดดูรายการอาหาร

"ปากหรือเปล่าที่พูดเนี่ย ว่าแต่พี่ดิ่วรู้หรือเปล่านั้นว่าเขาเป็นรุ่นน้องที่โรงเรียนพี่นะ เคยเจอกันบ้างหรือเปล่า"

มือใหญ่ที่กำลังเปิดกระดาษแผ่นหนาซังกไปเล็กน้อย ก่อนจะทำหน้าที่ของมันต่อ ดวงตาจับจ้องไปยังตัวอักษรตรงหน้า "ไม่เคย"

และคำตอบก็ทำให้รจนาถึงกับหงอย ความหวังที่มีขึ้นเพียงไม่กี่วินาทีหายวับไปกับลมปากและคำสองคำ แน่ละ แค่นี้ก็พอพูดกันไม่กี่คำ เดินสวนกันไปมา สบตากันไม่ถึงนาที ถึงจะทุกวัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเขารู้จักและจำเธอได้

ภาพในอดีตยังคงฉายชัดในหัว ครั้งยังเรียนอยู่โรงเรียนมัธยม ทุกเวลาพักสิบห้านาทีและพักกลางวันเธอต้องพบเขาตลอด และทุกครั้งก็อีกเช่นกันที่ดิวิชและเธอจะสบตากันโดยไม่ได้ตั้งใจ จะเป็นไปได้อย่างไรในเมื่อดิวิชไม่รู้จักเธอเป็นการส่วนตัว

คงมีช่วงเวลาเดียวที่เธอได้ใกล้ชิดเขามากที่สุด นั่นคือช่วงเข้าค่าย